

Örökségem Isten

Előfohász: „...így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. Írd meg tehát mindazt, amit láttál, ami van, és ami ezek után történik majd,... (Jel 1,17b-19).” Ámen.

Gyülekező ének: 355. dicséret: „Mély gyászba borult a természet...”

Fennálló ének: 185. dicséret: „Krisztus feltámadott, ...”

Fő ének: 348. dicséret: „Örvendezzetek egek, Ti is földi seregek...”

Köszöntés: „Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek. Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig (Zsolt 57,8-11).” Ámen.

Lekció: Lukács evangéliuma 24. része 1-12. versei: *„A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Az asszonyok megrémültek, és a földre szegezték tekintetüket, de azok így szóltak hozzájuk: Miért keresitek a holtak között az élő? Nincsen itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza: megmondta nektek még Galileában, hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia. Ekkor visszaemlékeztek szavaira, és visszatérve a sírtől, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.”*

Előima: Feltámadott Urunk! Nincs nagyobb kegyelem a mi életünkben, mint amikor előttünk jársz. Köszönjük, hogy haláloed elpecsételt mindent, de feltámadásod megerősít minket, hogy mi sem maradunk a sírban örökké. Látod, hogy milyen a mi feltámadás-hitünk, látod, hogy mi minden elsőbbséget élvez a mi nyomorult gyenge életünkben. Megvalljuk Előtted, hogy sok mindent elhagyunk, de önmagunk feladása a legnehezebb. Szeretnénk ezen az ünnepen valóban Hozzád térni. Szeretnénk, hogy igazán lássuk és találkozzunk a Feltámadottal. Menj előttünk is a mi hajlékainkba, menj előttünk is a mi egészen a

mi szívünkig, hogy tanítványaid hada sokasodjék, és a hitetlen Péterek, Mária Magdalénák és Tamások valóban Általad és Benned leljék meg életük értelmét. Fogadd hát, drága Megváltónk, édes Istenünk hódolatunkat, hogy teljes legyen a mi diadalunk, amire Te hívtál el minket. Köszönjük, hogy ma is ígéretedbe kapaszkodhatunk. Köszönjük, hogy ma mindent nyilvánvalóvá teszel Igéd és Lelked által. Légy itt közöttünk, akik imádásodra jöttünk. Szívünk szava, érzése ne függjön most a világtól, hanem egyedül Tőled, Aki magad vagy a feltámadás és az élet. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 351. dicséret 4. verse: „Krisztus nekünk adaték, ...”

Textus: Zsoltárok könyve 73. része 26. verse: „*Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!*”

**Szívbéli bizalommal jövő húsvéti keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az
Úr Jézus Krisztusban!**

A légi Idősek Otthonában lakó áldott testvérek szinte minden alkalommal arra kérnek, amikor istentiszteletet tartok, hogy a záró ének legyen az egyik kedvenc énekük: „*Mindig velem, Uram, mindig velem, még ha nem láthat is gyarló szemem, azért ez énekem, velem van Istenem, mindig velem.*” Egyik istentisztelet után megkérdeztem tőlük, hogy miért szeretik ezt a dicséretet. A válasz egyértelmű volt, mert a következő biztató igei üzenetig az Úr lesz velük. Sok mindenki betér a szobájukba, sok mindenki meglátogatja őket, de Isten jelenléte olyan fontos számukra, mint egy falat kenyér. Ők már tudják azt, amit a zsoltáríró megfogalmazott. Sőt, ők minden nap átélik annak valóságát.

Miről beszél e húsvétvasárnapon nekünk az Ige? Az első üzenet egyértelmű: Ha elenyészik is a testem. Nincs ember a földön, akinek a kórlapja ne lenne tele zárójelentésekkel, orvosi kivizsgálásokkal az egyszerű megfázástól a komolyabb betegséig. A héten, ahogy az idős testvéreket látogattuk, mondta egyik presbiter testvérnőnk, hogy ő még soha nem volt ilyen beteg. Olyan vírusos megfázása volt, hogy még a haja is fájt, ahogy megtapintotta. Igen. Testünk minden szépséghibáját hordozzuk. Ez a test hamar eleped, hamar megfogyatkozik, hamar elvész. Látjuk, hogy mennyire törékenyek vagyunk. Mennyire nem tudjuk

elviselni a fájdalmat. Mennyire tűrhetetlen az, amikor valami fáj, és mi csak sóhajtozunk, vergődünk betegágyunkon. Isten mind e mellett arra tanít ma minket, hogy a test elenyészik. A test elvész. Hiába mennek az asszonyok a sírhoz. Hiába a sok kenet, hiába a sok szépségápoló szer, ez a test mulandó. Olyan gyönyörűen fogalmaz Pál apostol a Korinthusiakhoz írott levél 15. részének 36. versében: *„Amit vetsz, nem kell életre, míg előbb el nem rothad.”* A mi Atyánk húsvétkor nem a testet védi, mint a porból vétett embert, aki egész életében csak ápolja, gondozza testét, hanem Istenünk ilyenkor is az elepedett szívet keresi. Nem szabad, hogy mi is beleessünk azok hibájába, akik a holtak között keresik az élőket. Nem szabad, hogy mi is többet fecséreljünk arra, amivel meg kell lennünk elégedve. Húsvéthajnalán az elkészített illatszerekre már nincs szükség. A test velük vagy nélkülük is elenyészik. A mi bölcs Istenünk így rendelkezik, és ezt már a zsoltáríró is tudja, aki a Teremtő Istent magasztalja, nem hogy még az a keresztyén, aki évről évre szemtanúja a Feltámadottal való közösségnek. Mi hát akkor a húsvét öröksége? Kicsoda ajándékoz nekünk szilárd alapot ezen a húsvéton is? Ki megy Előttünk? A köszikla. A mindent újjáteremtő Isten. Ő Fiában mutatta meg, hogy az elhengerített kő mögött ott van az élet. Ott van a teljes diadal a halál fölött. Ott van a teljes szabadulás: *„Nincs itt, hanem feltámadt (Lk 24, 6).”* Ez a húsvéti keresztyén örökség, amely tovább emel, tovább visz, a holnapba tekint, és nem a múltban vájkál. Nem keresi őseit, hanem úgy emlékezik, ahogy Mózes V. könyvében olvassuk: *„Emlékezzél vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, meg tudja, mi van a te szívedben (VMóz 8,2).”* Az örökség, mind az Ószövetségben, mind az Újszövetségben az, hogy Isten nagyobb a halálnál. Mindenem elfogyatkozik, testem és szívem elalél, de egy biztosítékom mindig megmarad. Istenem megmarad nekem örökké. Ez az egyetlen el nem múló örökségem. Az én részem, az én osztályrészem, az én sorsom, az én jutalékok, az én illetékem az az Úr, Aki önmagát áldozta fel

helyettem a kereszten, de harmadnapra diadalmaskodott. Általa győz a te és az én életem is. Eredetileg ez a hitvallás, amit itt olvasunk, lévita hitvallás. A lévíták nem kaptak osztályrészt a földből, nem földi javak által lett teljes a szolgálatuk, nekik az Úr volt a részük. Örök rendelkezés volt ez Izráelben. Ők vitték Isten hajlékát, ők szolgáltak Isten hajléka körül, sőt még számba sem lehetett venni őket, mint Izráel többi törzseit. (IVMóz 1, 48-54; 4. rész) Mégis a legnagyobb örökség jutott nekik. Isten lett az örökségük. A zsoltáros a végről elmélkedett, amikor a test és a szív elenyészéséről beszél, de itt már a dicsőséges véget látja. Nem azt, ami pusztulást és halált jelent, hanem a feltámadás reménységét. És innen, e dicsőséges végtől kapnak igazi értelmet a dolgok. Értelmet kap a test és a szív elepedése, értelmet kap a szenvedés is, értelmet kap mindaz, ami el volt rejtve szemeink előtt. Annak idején, amikor szétszították a közösség között a földet, örökségnek nevezték, amit egy család kapott. Volt, aki rosszabbul járt, soványabb darabot kapott, volt, akinek szép hely jutott. Voltak családok, akik később elszegényedtek. A húsvéti örömmüzenet azonban mindenkinek egy ugyanazon jussot kínál. Isten mindenkinek a Feltámadással való közösséget kínálja. Arra akar bennünket ráeszméltetni az Úr. „Közel van hozzám Ő, aki életem, erőm, békém.” Ez jó, mert úgy járhatok egy életen át, hogy szeret az Isten, és ennek édességét már itt a földön ízlelhetem. A végén pedig, amikor a test már fölbomlik, „elenyészik testem és lelkem”, akkor is velem marad, továbbra is fogja a kezem, és átvisz az örökkévalóságba. Egyszer egy falusi házi orvost hívtak ki egy haldokló idős bácsihoz. Az orvost mindenhová elkísérte hűséges kutyája. Ahogy megérkezett, azonnal leült a bácsi ágyához, de a kutya kívül maradt az ajtón, és míg gazdája ki nem jött, addig végig folyamatosan nyüszített. Az idős bácsi felismerte az orvost és azonnal egy kérdést intézett hozzá: „Doktor úr, maga szerint milyen a mennyország?” Mire az orvos elgondolkodott a kérdésen, majd így válaszolt. Nem tudom, de egyet tudok, hogy a Gazda ott lesz. Hallja, az én kutyám se tudja, hogy miről beszélgetünk itt bent, nem tudja, hogy milyen a

szoba berendezése, miért jöttem ide ilyen későn, de egyet tud, én itt vagyok bent ebben a szobában, ide hívtak, és addig nem távozik el, amíg én nem megyek. A mennyei Gazda biztos, hogy ott lesz. Mi a te húsvéti örökséged, drága testvérem? Pontosabban kicsoda a te húsvéti örökséged? A mennyei gazda? Az Úr Jézus az, Aki előtted megy nemcsak Galileába, hanem megelőző szeretetével beköltözik szívedbe, és örökké ott marad. Vérrrel pecsételt hűségével Téged keres ma is, Téged, aki futsz, rohansz, és azt akarja, hogy megismerd Őt a kenyér megtöréséről. Az szeretné, hogy hitvallásod, húsvéti bizonyágtétele ne legyen üres locsogás, fecsegés, hanem hitet ébresztő mennyei erő, amely képes új életet vezetni. Az üres sírtól az asszonyoknak is hazafelé kellett venni az irányt. A megterített asztaltól megelégedve majd neked is el kell indulni hazafelé és vajon milyen örökséget viszel el magaddal hajlékodba, a te templomodba? Kit viszel magaddal? Őt, Aki halott volt, s íme, él örökkön örökké? (Jel 1,18) Őt, Aki veled és velem se bánik igazságtalanul, hiszen veled és velem is egy dénárban egyezett meg, és Ő az utolsónak is annyit akar adni, mint neked és nekem. (Mt 20, 13-14) Őt, Aki Által üdvösséggé lesz reményed, égi látássá hited. (426. dicséret 4. verse) Tudj és vallj meg hát, drága pozsonyi örvendező közösség mindig és ma is: *„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő föle süket ahhoz, hogy meghallgasson (Ézs 59,1).”* Isten egyedül a te húsvéti örökséged, senki más, mert Ő él, és életével megbizonyította, hogy jobban szeret, mint akárki ezen a földön. Ő úgy küzd érted, hogy meglásd az életet, amelyben Üdvözítődnél leszel, ahol már semmi sem rettenthet, mert Ő a fő, és Ő nem hagyja, hogy egy tagja is elvesszen. Emeld hát fel lelkedet, hagyd el minden földi vágyadat, bíz rá arra szívedet, kiből üdvösséged árad, Jézusnál tartsd kincsedet, Legyen Jézusé szíved. (357. dicséret 7. verse) Ámen.

Utóima: „Fölemelte jobbát az Úr, az Úr jobbjá hatalmasan munkálkodik! Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit (Zsolt 118,16-17)!”

„Jézus így felelt neki: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban (Lk 23,43).”

„Kiváltom őket a holtak hazájából, megváltom őket a haláltól. Hol van a tövised, halál? Hol a fullánkod, holtak hazája? Nincs bennem megbánás! Bár kitűnik szépségével testvérei közül, eljön majd a keleti szél, az Úr szele, mely a pusztá felől támad, kiszárítja kútját, elapasztja forrását, megfosztja kincseitől, minden értékétől (Hós 13,14-15).”

„Miért rejtőzöl el oly soká, Uram, ...? Így nevez majd engem: Atyám vagy, én Istenem, szabadító kősziklám (Zsolt 89,47a.27)!”

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért (Ijn 4,9-10).”

„Ugyanúgy Krisztus sem maga dicsőítette meg önmagát azzal, hogy főpap lett, hanem az, aki így szólt hozzá: „Az én fiam vagy te, ma nemzettek téged (Zsid 5,5).”

„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. Azért akár én, akár ők: így prédikálunk, és így lettetek hívőkké (IKor 15,10-11).”

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „...a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus már feláldoztatott. Azért ne a régi kovással ünnepeljünk.” (IKor 5,8b-9a)

Áldás: „De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban (Róm 8, 37b-39).”
Ámen.

Záró ének: 351. dicséret 6-8. versei: „Hála legyen te néked, ...”